

РЕШЕНИЕ

№ 1902

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 05.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **635** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 и следващите от ДОПК.

Образувано е по жалба на Р. К. Е. срещу решение № ПИ-6/06.01.2020 г., издадено от Директора на ТД на НАП С.. Моли обжалваното решение да бъде отменено.

Ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя списък.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение от 06.01.2020 г. е оставена без уважение жалбата на Р. К. Е. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки /П./ № С190022-022-0120557/18.12.2019 г. С П. и с оглед наличието на установени и изискуеми задължения на Р. К. Е., е наложен заповед върху вземания от трето задължено лице – ИА Военни клубове и военно-почивно дело /ИА ВКВПД/.

На основание чл. 221 от ДОПК на 22.11.2019 г. на Р. К. Е. е изпратено съобщение за доброволно изпълнение /л. 24/. В същото са описани задълженията за ДДС, като е видно, че те са установени с ревизионен акт от 07.08.2019 г. Същият е представен по делото /л. 43/.

На 25.11.2019 г. в ИА ВКВПД е постъпило уведомително писмо от Р. К. Е. /л. 23/, в което дружеството посочва, че на 22.11.2019 г. е сключило договор за цесия с В. трейд Е.. С писмото Р. К. Е. моли ИА ВКВПД да изрази становище по така сключения договор за цесия и в случай, че не възразява по него, да извърши плащане по

фактурите, като преведе сумата от 37 606,00 лева на В. Т. Е..

По делото е представен договор за заем от 22.11.2019 г. /л. 22/ с предмет 37 606 лева, като съгл. чл. 2, заемодателят се задължава да предостави на заемателя посочената сума при поискване. Съгл. чл. 11 от договора даването на заем ще се обезпечи чрез договор за цесия.

Приложен е договор за цесия от същата дата /л. 21/.

С писмо от 29.11.2019 г. /л. 6/ ИА ВКВПД е заявила, че е уведомена за цесията на 25.11.2019 г.

От правна страна съдът намира следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентния орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК.

Настоящият състав, намира, че не е доказано наличието на валидно прехвърляне на права чрез договор за цесия по следните съображения:

Действително е представен договор за цесия, но същият е сключен между свързани дружества – Р. К. Е. и В. Т. Е. – и двете със собственик и управител Р. Ч.. В договора е уговорено, че същият има възмезден характер и че обезпечава договор за заем, а доказателства, че заем е даден не са представени. В договора за заем от 22.11.2019 г. е уговорено, че сумата от 37 606 лева ще бъде представена при поискване - доказателства за поискване и предоставяне на тази сума не са приложени. А съгл. чл. 3 от Закона за ограничаване плащанията в брой, такава сума следва да бъде преведена по банков път. Същевременно съгл. чл. 3, ал. 2 от договора за цесия цесионерът се съгласява да придобие вземането на цедента от ИА ВКВПД в размер на 37 606 лева срещу цена от 37 606 лева, представляваща заем, какъвто, както бе посочено, не е даден.

Прави впечатление, че и договорът за заем, и договорът за цесия, са от 22.11.2019 г. – датата на изпращане на съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221 от ДОПК.

От обсъдените разпоредби на двата договора, сключени между свързани лица, и тяхната дата, съдът приема, че въпросната цесия е привидна сделка – абсолютна симулация, при която страните не желаят настъпването на твърдяните правни последици – прехвърляне на вземането, а желаят да създадат една привидност за пред трети лица – в случая пред данъчните органи/публичния изпълнител, че е налице прехвърляне на вземане, каквото всъщност няма, за да не може да се насочи принудително изпълнение върху това вземане. Такава сделка съгл. чл. 26, ал. 2, изр.1, предл. посл. от ЗЗД е нищожна.

След като договорът за цесия е нищожен, то и същият не е породил твърдяните правни последици, а именно прехвърляне на вземането на Р. К. Е., поради което и законосъобразно обезпечителните мерки са наложени върху това вземане.

По-нататък и за пълнота на мотивите, съгласно чл. 99, ал. 1 от ЗЗД кредиторът може да прехвърли своето вземане, освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допускат това. В случая няма данни договорните отношения между Р. К. Е. и ИА ВКВПД да допускат прехвърляне на вземане, като индиция в тази насока е съдържанието на уведомителното писмо на Р. К. Е. до ИА ВКВПД от 25.11.2019 г., в което управителят на дружеството прави искане за одобрение сключването на договор за цесия. Няма доказателства да е налице такова съгласие, каквото впрочем не представлява писмото от зам. изпълнителния директор на ИА ВКВПД от 29.11.2019 г. Същевременно не са представени договорите между Р. К. Е. и ИА ВКВПД и общите

условия към тях, ако има такива, за да се установи какви са техните клаузи и дали е налице уговорка, изискваща предварително съгласие на ИА ВКВПД при прехвърляне на вземане. Това обстоятелство също е основание да се приеме, че П. е законосъобразно.

По изложените съображения жалбата срещу решението на Директора на ТД на НАП С. се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да бъде осъден да му заплати такива в размер на 500 лева за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба №1/2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съобразно приложения списък.

Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. К. Е. срещу решение № ПИ-6/06.01.2020 г., издадено от Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на Р. К. Е. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С190022-022-0120557/18.12.2019 г.

ОСЪЖДА Р. К. Е., ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП С. направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: